

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Michala Mazance v právní věci žalobce: **J. D.**, zastoupeného JUDr. Martinem Týle, advokátem se sídlem Škroupova 561, Pardubice, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, Pardubice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 5. 2015, čj. KrÚ 28902/2015/ODSH/13, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 10. 2. 2016, čj. 52 A 61/2015-39,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 10. 2. 2016, čj. 52 A 61/2015-39, **se zrušuje**.

II. Rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 5. 5. 2015, čj. KrÚ 28902/2015/ODSH/13, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti ve výši 24 456 Kč, k rukám zástupce žalobce ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 23. 2. 2015, čj. OSA/P-1443/14-D/48 (dále jen „rozhodnutí o přestupku“), shledal Magistrát města Pardubic (dále jen „správní orgán I. stupně“) žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o provozu na pozemních komunikacích“), kterého se dopustil tím, že dne 20. 8. 2014

okolo 9:18 hodin při řízení motorového vozidla registrační značky X, tovární značky VW Multivan, jel na dálnici D11 na 86. km ve směru jízdy na Hradec Králové rychlostí 110 km/h (po odečtení odchylky), čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou dopravní značkou B20 na 80 km/h o 30 km/h. Správní orgán I. stupně uložil žalobci za tento přestupek pokutu ve výši 3 000 Kč a povinnost k náhradě nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Odvolání, kterým žalobce napadl rozhodnutí o přestupku, žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

II.

[2] Žalobce se proti napadenému rozhodnutí bránil žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích, který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Podklady, z nichž správní orgány vyšly (oznámení přestupku, osvědčení o způsobilosti obsluhy pro užívání měřícího systému, ověřovací list měřícího zařízení a záznam průběhu měření včetně fotodokumentace), shledal krajský soud dostatečnými k objasnění skutkového stavu věci, *„zvláště za situace, kdy sám žalobce nepopíral, že to byl on, kdo byl změřen při jízdě.“* Jelikož žalobcovy námitky samy o sobě nemohly vyvrátit závěr o existenci jeho viny, nepovažoval krajský soud za potřebné doplňovat dokazování zopakováním výslechů zasahujících policistů a dalších svědků, ani dotazem na výrobce měřicího zařízení, jak navrhoval žalobce.

[3] Krajský soud nepřisvědčil námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nevypořádání žalobcovy odvolací námitky týkající se zpochybnění výsledku měření zařízením Micro DigiCam LTI (dále také jen „měřicí zařízení“ nebo „měřicí systém“). Poukázal na skutečnost, že na stranách 5-6 napadeného rozhodnutí se žalovaný k procesu měření a námitce vzdálenosti měření vyjádřil a správně v této souvislosti aplikoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, čj. 3 As 82/2012-27. Zdůraznil, že z pořízené fotodokumentace vyplývá, že použité měřicí zařízení rychlost vozidla zaznamenalo, tudíž metoda měření musela být správná a v souladu s manuálem k obsluze, *„správnost měření lze tedy považovat za jednoznačně prokázanou“*. V opačném případě by žádná rychlost změřena nebyla. Uvedené opřel o odborné vyjádření výrobce měřicího zařízení, společnosti ATS-TELCOM PRAHA a.s., podané v řízení, z něhož vzešel rozsudek čj. 3 As 82/2012-27. Námitku, že měřicí zařízení snímá obrázky pouze na vzdálenost 50-170 metrů od měřicího místa, krajský soud vypořádal odkazem na str. 47 návodu k obsluze, podle něhož lze při dobrém osvětlení a zaostření tuto vzdálenost prodloužit.

[4] Za opodstatněnou nepovažoval krajský soud ani námitku o nedostatečně zjištěném stavu věci z důvodu, že vlastníkem měřicího systému byla soukromá společnost, nikoliv Policie České republiky. V daném případě měl krajský soud z vyjádření Policie České republiky ze dne 9. 10. 2015 za prokázané, že použité měřicí zařízení je v jejím vlastnictví a v místě měření rychlosti bylo nainstalováno a použito jejími příslušníky. Tvrdil-li žalobce opak, tížilo jej důkazní břemeno, které neunesl.

[5] Krajský soud nesouhlasil ani s námitkou, že správní orgány neuvedly *„žádné vlastní odůvodnění“* ke způsobu měření. Poukázal na rozhodnutí o přestupku, z něhož vyplynulo, že měřicí zařízení nastavil policista P., který k tomu byl proškolen a vlastní měření provedl policista V. Absence dokladu o jeho proškolení k obsluze měřicího zařízení podle

krajského soudu neznamená, že muselo dojít k chybě měření vzhledem k automatické funkci daného typu zařízení spočívající v tom, že pokud zařízení rychlost vozidla zaznamená, k chybě měření nedošlo. Z uvedeného důvodu krajský soud považoval za nadbytečné zjišťovat, zda k obsluze zařízení byli oprávněni a proškoleni oba zasahující policisté a odkázal v tomto směru na závěry vyplývající z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2011, čj. 7 As 18/2011-54.

[6] Obdobně krajský soud považoval za nepřípadnou námitku, že se zasahující policisté v rámci svědecké výpovědi nevyjádřili k tomu, zda se při měření objevilo chybové hlášení či nikoliv. S odkazem na fotodokumentaci založenou ve správním spisu krajský soud shledal, že v daném případě byla rychlost vozidlu naměřena, proto k žádnému chybovému hlášení nemohlo dojít.

[7] Krajský soud nepotvrdil jako správnou ani námitku, že *„nebylo najisto postaveno, jakému vozidlu byla naměřena rychlost a kdo je řídil“*. Poukázal na podklady napadeného rozhodnutí, zejména fotodokumentaci a také na oznámení přestupku, v němž byl žalobce jako řidič vozidla ztotožněn a uvedené oznámení podepsal.

[8] Nakonec krajský soud zaujal stanovisko k námitce týkající se uvedení nesprávné registrační značky vozidla, při jehož řízení mělo dojít ke spáchání přestupku. Ačkoliv potvrdil, že ve Sdělení o zahájení správního řízení i dalších listinách obsažených ve správním spise vedeném správním orgánem I. stupně bylo vozidlo označeno registrační značkou X, ze záznamu o přestupku je zjevné, že se jednalo o vozidlo registrační značky X. Touto registrační značkou bylo vozidlo označeno i v obou správních rozhodnutích. Uvedení jiné registrační značky odůvodnil správní orgán I. stupně v rozhodnutí o přestupku chybou v psaní. Záměna registrační značky tak podle krajského soudu nemohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť *„nebylo prokázáno, že by došlo k záměně vozidel a k záměně dvou různých přestupkových řízení“*. Zdůraznil, že zástupce žalobce, jenž se seznámil se spisovým materiálem a v řízení o přestupku aktivně vystupoval, uvedenou skutečnost nenamítal. I kdyby žalovaný pochybil v tom, že před rozhodnutím o přestupku neseznámil žalobce se změnou v předmětu řízení, nejednalo by se o vadu mající vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, nýbrž o pouhé procesní pochybení, v důsledku něhož žalobce nebyl krácen na svých právech. Výrok napadeného rozhodnutí by totiž byl stejný.

III.

[9] Rozsudek krajského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížností s poukazem na kasační důvody vyplývající z § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Navrhl napadený rozsudek zrušit a vrátit věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

[10] Stěžovatel považoval napadený rozsudek za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Měl za to, že se krajský soud vůbec nezabýval námitkou o nevypořádání jeho návrhů na doplnění dokazování, učiněných ve správním řízení (tj. opakování výslechů zasahujících policistů P. a V. a výslechů svědkyň V. D. a K. J.). Ty učinil na podporu námitek ke způsobu měření vozidla, jelikož měl za to, že celá událost nemohla proběhnout způsobem popsaným zasahujícími policisty. Vozidlo proto nemohlo dosáhnout takové rychlosti, jaká byla naměřena.

[11] Obdobně zůstal podle stěžovatele nevypořádán i další návrh na dokazování dotazem na výrobce či dovozce měřícího zařízení ohledně zjištění, na jakou vzdálenost je použité měřicí zařízení schopno pořizovat snímky a zda v daném případě bylo měřicí zařízení řádně zaostřeno. V této souvislosti považoval za nepřípadný poukaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 3 As 82/2012-27, jelikož ten se týkal skutkově jiné věci (konkrétně posuzoval umístění záměrného kříže při měření, oproti v nynější věci řešené možnosti pořizování snímků měřicím systémem na určitou vzdálenost).

[12] Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spatřoval stěžovatel i v tom, že obsahoval citace z rozsudku čj. 3 As 82/2012-27, které se v něm vůbec nenacházejí. Za nepřezkoumatelný konečně považoval též závěr krajského soudu, že *„žalobce nepopíral, že to byl on, kdo byl změřen při jízdě*“. Stěžovatel naopak nikdy nepotvrdil, že změřené vozidlo řídil a namítal, že tato otázka nebyla ve správním řízení postavena najisto.

[13] Naplnění kasačního důvodu vyplývajícího z § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. shledával stěžovatel ve skutečnosti, byl uznán vinným ze spáchání přestupku na základě fotodokumentace pořízené měřicím systémem na vzdálenost 185,2 metrů. Podle návodu k němu však lze snímat obrázky pouze na vzdálenost 50-170 metrů (str. 47 návodu) a optimální pro měření je vzdálenost 50-140 metrů, již lze při dobrém osvětlení a zaostření prodloužit. Z uvedeného je zjevné, že k pořízení snímku na vzdálenost větší než 170 metrů nemohlo dojít. To stěžovatel namítal v průběhu celého správního řízení, aniž byla tato otázka objasněna. Byl-li snímek pořízen mimo možný rozsah měření, byl podle stěžovatele snímek pořízen chybně a chybné jsou proto i naměřené hodnoty. Vinu stěžovatele přitom správní orgány dovodily právě z fotodokumentace pořízené měřicím zařízením, kterou považovaly za stěžejní důkaz. Ta však neměla a nemohla být vůbec pořízena. Za nesprávný tudíž stěžovatel považoval i závěr krajského soudu, že *„metoda měření musela proběhnout správně.“*

[14] Stěžovatel v kasační stížnosti, shodně jako ve správním řízení i v řízení o žalobě, poukazoval na nedostatečně zjištěný skutkový stav věci také proto, že při údajně naměřené rychlosti 114 km/h (bez odečtené odchylky - poznámka Nejvyššího správního soudu) ujede automobil vzdálenost 185,2 metrů za 5,84 sekund. V tomto čase mělo proběhnout jednak samotné měření, které dle návodu k měřicímu zařízení trvá 1-3 sekundy, policista, který prováděl měření a také zastavoval vozidlo (prap. V.) v této době přeběhl jízdní pruh o šířce 3,75 metrů a začal zastavovat vozidlo obviněného, což je v takovém čase nemožné. Stěžovatel měl za to, že nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu) a namítal, že skutková podstata, z níž správní orgány v napadeném rozhodnutí vycházely, nemá oporu ve spisu. Žalovaný také nepřihlédl ke všemu, co během řízení vyšlo najevo, tudíž nerespektoval § 50 odst. 4 správního řádu a porušil i § 52 správního řádu, neboť neprovedl důkaz potřebný ke zjištění stavu věci.

[15] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s napadeným rozsudkem.

IV.

[16] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[17] Kasační stížnost je důvodná.

[18] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval naplněním kasačního důvodu vyplývajícího z § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, resp. jiná vada řízení před krajským soudem, která mohla mít za následek nezákonnost napadeného rozsudku, by totiž byla na překážku jeho věcnému přezkumu z dalších v kasační stížnosti uplatněných důvodů.

[19] Stěžovatel namítal nevypořádání jeho důkazních návrhů žalovaným a dílem i krajským soudem, za nepřezkoumatelný považoval též závěr krajského soudu, že *„žalobce nepopíral, že to byl on, kdo byl změřen při jízdě“* a konečně tvrdil, že krajským soudem použité citace z rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 3 As 82/2012-27, se v něm nenacházejí.

[20] Ze správního spisu se podává, že zástupce stěžovatele po seznámení se s podklady rozhodnutí navrhl doplnit dokazování zopakováním dříve vyslechnutých policistů prap. P. a prap. V. a též výslechy svědkyň V. D. a K. J. Dále navrhl zpracování znaleckého posudku k tomu, zda měření rychlosti mohlo proběhnout způsobem, jak vypověděli svědci, zda ověření (měřícího zařízení) nemohlo zaniknout i v době jeho platnosti a konečně navrhl ověření správnosti funkce měřicího zařízení u Českého metrologického institutu. Správní orgán I. stupně, aniž navržené důkazy provedl, vydal rozhodnutí o přestupku. V něm vyložil, proč doplnění dokazování podle stěžovatelových návrhů neprovedl a žádný z důkazních návrhů neopomněl vypořádat.

[21] V odvolání proti rozhodnutí o předstupku stěžovatel zopakoval důkazní návrhy ohledně výslechů všech dříve označených svědků a navrhl provést důkaz též osvědčením o absolvování školení policisty V. k obsluze měřicího systému a dotazem na výrobce či dovozce měřicího systému k tomu, na jakou vzdálenost je uvedené zařízení schopno pořizovat snímky a zda bylo správně a řádně zaostřeno. Výslovně namítal, že nebylo postaveno najisto, jaké vozidlo bylo změřeno a kdo je řídil. Uvedené vznášel z důvodu, že fotodokumentace obsažená ve správním spise podle něj neprokazovala ani tovární, ani registrační značku vozidla, ani totožnost řidiče. Žalovaný se s touto námitkou vypořádal na straně 5 ve 2. odstavci napadeného rozhodnutí tak, že *„je ze spisového materiálu patrné, že po změření rychlosti bylo měřené vozidlo …zastaveno a kontrolováno, kde jako řidič vozidla registrační značky X byl na místě kontroly…ztotožněn právě obviněný. Na místě kontroly se obviněný … k věci nikterak nevyjádřil a oznámení pouze podepsal. Z výše uvedených podkladů je tedy zcela zřejmé, že se jednalo o vozidlo tovární značky VW, registrační značky X.“* Současně též vyslovil, že *„z fotodokumentace (list č. 11 spisu), kterou lze považovat za tzv. privilegovaný důkaz je zřetelně vidět vozidlo obviněného (registrační značky X).“* Žalovaný v napadeném rozhodnutí shledal, že správní orgán I. stupně důkazy hodnotil správně, dokazování považoval za úplné a uzavřel, že rozhodnutí o přestupku je věcně správné a netrpí nezákonností.

[22] Krajský soud při přezkumu napadeného rozhodnutí k výše uvedeným závěrům žalovaného vyslovil, že *„podklady…plně postačovaly k vydání rozhodnutí, že se žalobce dopustil zmíněného přestupku…“* s tím, že *„podkladem pro rozhodnutí bylo oznámení o spáchaném přestupku, osvědčení zasahujících policistů pro užívání měřícího zařízení, ověřovací list měřícího zařízení a záznam průběhu měření včetně fotodokumentace, což jsou dostatečné*

důkazní prostředky k objasnění skutkového stavu věci, zvláště pak za situace, kdy sám žalobce nepopíral, že to byl on, kdo byl změřen při jízdě." Ani krajský soud tedy neshledal další dokazování za potřebné a měl skutkový stav za dostatečně zjištěný. V napadeném rozsudku odůvodnil, proč další dokazování neprovedl a žádný z navržených důkazů neopomněl (viz druhý odstavce na str. 14).

[23] Opomenutí některých důkazů, jež by zakládalo jinou vadu řízení před krajským soudem, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. *in fine*], vzhledem k výše uvedenému, Nejvyšší správní soud neshledal.

[24] Namítal-li dále stěžovatel nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku proto, že v něm krajský soud vyslovil, že „*žalobce nepopíral, že to byl on, kdo byl změřen při jízdě*", není zřejmé, v čem tuto nepřezkoumatelnost spatřuje. Na nepřezkoumatelnost rozsudku totiž nelze usuzovat z jedné věty vytržené z celkového konceptu rozsudku, s níž se stěžovatel neztotožňuje. Zda má stěžovatelem zpochybňovaná věta základ ve skutkových zjištěních je otázkou jejich věcného posouzení. Ani uvedené námitce proto kasační soud nepřisvědčil.

[25] Výtce, že citace z rozsudku čj. 3 As 82/2012-27, použité krajským soudem na stranách 8-9 napadeného rozsudku, se v citovaném rozsudku nenacházejí, sice Nejvyšší správní soud přisvědčil, ale vzhledem k tomu, že tyto citace krajský soud doplnil také vlastními úvahami, uvedené dílčí pochybení nepůsobí nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů.

[26] Nejvyšší správní soud naproti tomu považuje za důvodné ty stěžovatelovy výhrady, v nichž poukazoval na naplnění kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a namítal, že skutkový stav věci nebyl zjištěn v rozsahu, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu), v důsledku čehož skutková podstata, z níž správní orgány vycházely, nemá oporu ve spisu. Pro tuto vadu měl napadené rozhodnutí zrušit již krajský soud, který namísto toho aproboval závěry správních orgánů obou stupňů o správnosti provedeného měření a o tom, že vina stěžovatele byla ve správním řízení dostatečně prokázána.

[27] Stěžovatel již v průběhu správního řízení a poté i v řízení před krajským soudem rozporoval správnost měření provedeného měřicím systémem Micro DigiCam LTI. Namítal, že na vzdálenost, na kterou došlo ke změření a zaznamenání vozidla (185,2 m), nebylo možno obrazový záznam pořídit, a proto zpochybňoval i správnost měření; poukazoval též na to, že nebylo prokázáno, jaké vozidlo bylo měřicím systémem zaznamenáno a kdo vozidlo řídil.

[28] Ze správního spisu plyne, že policejní hlídka dne 20. 8. 2014 okolo 9:18 hod. na dálnici D11 na 86. km ve směru jízdy z Prahy na Hradec Králové zastavila vozidlo tovární značky VW Multivan, registrační značky X, které v tom okamžiku řídil stěžovatel, jehož totožnost byla ověřena občanským a řidičským průkazem, což správní orgán I. stupně zaznamenal v oznámení přestupku. V něm současně vyslovil podezření, že stěžovatel při řízení zmíněného vozidla v daném místě překročil nejvyšší dovolenou rychlost 80 km/hod o 30 km/hod. Tyto údaje o naměřené rychlosti a totožnosti vozidla měla podle správních orgánů, jakož i krajského soudu prokazovat především měřicím

systémem pořízená fotodokumentace (považovaná žalovaným za tzv. privilegovaný důkaz), potvrzená výpovědí obou zasahujících policistů.

[29] Zmíněná fotodokumentace sestávala jednak z fotografií zachycujících situaci v místě měření a blízkém okolí (mj. silnici z pohledu policejní hlídky), a dále z jedné fotografie vozidla pořízené měřicím systémem. Správní orgány i krajský soud se však mýlí, pokud z uvedené fotografie dovodily, že zachycuje vozidlo VW Multivan, registrační značky X. Uvedená skutečnost se z ní nepodává. Fotografie zachycuje vozidlo, jehož registrační značka není čitelná ani při zvětšení detailu (na němž je rozostřená) a ani tovární značku vozidla nelze bez pochyb zjistit (viz listina na č. l. 11 správního spisu). Údaje o vozidle uvedené v pravé části této listiny pod fotografií (registrační značka, tovární značka a barva vozidla), měřicí systém sám nevygeneruje, jak soud ověřil z návodu k jeho obsluze, jenž je součástí správního spisu (viz str. 44-45). Fotografie proto nemohla shodu změřeného vozidla s tím, jehož kontrolu provedla policejní hlídka, bez dalšího potvrdit.

[30] Výše uvedené nedostatky záznamu (fotografie) z měřicího systému neodstranily ani výpovědi členů policejní hlídky. Ti si totiž pro věc nejvýznamnější skutečnosti z doby měření v podstatě nepamatovali (kdy došlo k měření, kdo byl řidičem, o jaké vozidlo - jaké tovární a registrační značky se jednalo; neshodli se ani o průběhu měření) a byli schopni jen obecně popsat místo měření a jeho okolí.

[31] Nejvyšší správní soud tak sdílí pochybnost stěžovatele, že dosud nebylo postaveno najisto, rychlost jakého vozidla měřicí systém vůbec zachytil a zda se jednalo o stejné vozidlo, které kontrolovala policejní hlídka. Z uvedeného důvodu se jeví předčasným i závěr, že na fotografii znamenané vozidlo řídil stěžovatel, nebylo-li prokázáno, že kontrolované a změřené vozidlo je jedno a totéž.

[32] Pochybení se správní orgány a krajský soud dopustily též při posouzení námitky správnosti měření vzhledem k tomu, že fotografie motorového vozidla, o niž se skutková zjištění v dané věci opírala jako o tzv. privilegovaný důkaz, byla pořízena na vzdálenost 185,2 m.

[33] Správnost měření správní orgán I. stupně podpořil poukazem na str. 67 návodu k měřicímu systému, v němž je uvedeno, že měřicí rozsah systému činí 25-400 m; dále z informací na str. 47 návodu dovodil, že i když je optimální měřicí vzdálenost 80-140 m, systém je navržen ke snímání obrázků až vzdálenosti 50-170 m, která podle něj může být prodloužena při dobrém osvětlení a zaostření. Uzavřel tedy, že vzhledem ke skutečnosti, že při měření byl správně umístěn záměrný kříž (na přijíždějícím vozidle) a měřicí systém měl i platný ověřovací list, bylo měření správné (zde poukázal i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2011, čj. 1 As 42/2011-115).

[34] Ani žalovaný o správnosti měření nepochyboval a svůj závěr podpořil odkazem na odborné vyjádření dodavatele měřicího systému (shodného typu jako v nynější věci) podané ve věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 3 As 82/2012, z něhož v daném řízení mělo vyplynout, že pokud by došlo k chybě při měření, nebyla by měřicím systémem zaznamenána žádná rychlost a na přístroji by se objevila zpráva o chybě měření. Uvedené dále doplnil citací rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, čj. 1 As 83/2013-60, že *„pokud byla rychlost vozidla stěžovatele rychloměrem zaznamenána,*

metoda měření musela být v souladu s manuálem k obsluze..." K tomu se přiklonil též krajský soud, který ve shodě s žalovaným poukázal na odborné vyjádření poskytnuté dodavatelem měřicího systému ve věci sp. zn. 3 As 82/2012, o tom, že byla-li rychlost vozidla zaznamenána, měření bylo správné.

[35] Nejvyšší správní soud shledal, že shora uvedené závěry o správnosti měření, k nimž jak žalovaný, tak i krajský soud dospěly v návaznosti na odborné vyjádření dodavatele měřicího systému poskytnuté v jiném soudním řízení (vedeném u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 3 As 82/2012), jež nebylo podkladem napadeného rozhodnutí, jsou také předčasné. Skutkový stav věci nelze zjišťovat z podkladů, které byly poskytnuty v jiném správním či soudním řízení bez toho, že by byly podkladem rozhodnutí, o jehož přezkum se jedná. Nelze také přehlédnout, že ač se ve věci sp. zn. 3 As 82/2012 jednalo o stejný typ měřicího systému, skutkové okolnosti případu byly odlišné od nyní souzené věci. V odkazovaném řízení, v němž dodavatel měřicího zařízení poskytl odborné vyjádření ke správnosti měření, byla předmětem odborného posouzení otázka správnosti měření v návaznosti na umístění záměrného kříže a ovlivnění měření vnějšími vlivy. V právě posuzované věci však spornou byla otázka správnosti měření a schopnost pořídit snímek nepochybně identifikující měřené vozidlo vzhledem ke vzdálenosti měřicího systému od měřeného vozidla přesahující parametry uváděné v návodu.

[36] Snímek vozidla byl, jak již uvedeno, pořízen na vzdálenost 185,2 m; to je vzdálenost větší, než pro jakou je měřicí systém ke snímání obrázků navržen (strana 47, ale též 50 návodu). Za nepřípadný považuje Nejvyšší správní soud poukaz na stranu 67 návodu (část nazvaná Technické údaje), v němž se uvádí měřící rozsah systému 25-400 metrů, ačkoliv z dalších částí návodu na stranách 32, 47 a 50 vyplývá, že systém snímá obrázky na vzdálenost 50-170 metrů a jako optimální se na stranách 47 i 67 návodu udává vzdálenost zaměření 50-140 metrů (již lze při dobrém osvětlení a zaostření prodloužit). Závěr, který učinily správní orgány (viz odst. [33] a [34]) tedy z návodu jednoznačně neplyne.

[37] Veškeré tyto okolnosti svědčí o tom, že skutkový stav věci dosud nebyl zjištěn v rozsahu, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Předčasný je proto i závěr o stěžovatelově vině, ač ten byl v podstatě premisou napadeného rozsudku.

[38] Závěry správních orgánů obou stupňů se opíraly zejména, byť nikoliv výlučně, o snímek vozidla (označený jako „privilegovaný důkaz"), jehož registrační značka na pořízeném obrázku nebyla čitelná. Ani policisté, kteří prováděli měření, si na registrační značku měřeného vozidla nepamatovali. O nezpochybnitelné identifikaci měřeného vozidla tedy chyběl ve správním spise jakýkoliv důkaz. Vzhledem k námitkám, jež stěžovatel uplatňoval nejen ve správním řízení (v odvolání), ale i v řízení před krajským soudem však bylo nezbytné, aby právě tuto pro posouzení věci zcela zásadní skutečnost správní orgány zjistily, a to ať již obstaráním snímku, z něhož je identifikace měřeného vozidla zcela zřejmá (není totiž vyloučeno, že lze vozidlo nepochybně identifikovat z originálního snímku z měřicího zařízení, který však ve spise není založen), nebo i dalšími důkazy, které vyloučí stěžovatelem nastíněné pochybnosti v rozsahu nezbytném pro závěr o jeho vině.

[39] K tomu lze poukázat i usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, čj. 5 As 126/2011-68, podle nějž *„[p]ředpokladem pro správnou aplikaci*

hmotného práva je náležitý procesní postup správního orgánu, v němž jsou vyhledány, opatřeny, provedeny a zhodnoceny potřebné důkazy ústící do správných a úplných skutkových zjištění. Dokazování musí být přitom zásadně zaměřeno na znaky skutkové podstaty přestupku."

[40] Nejvyšší správní soud uzavírá, že v nyní posuzované věci dosud chybí jakýkoliv přímý důkaz umožňující identifikaci vozidla, jehož rychlost byla měřena a nasvědčující i správnosti (výstupů) provedeného měření, ale není zde ani souhrn důkazů nepřímých (tvořících ucelený a navazující důkazní řetězec), z nichž by tyto pro věc zásadní, avšak dosud sporné skutečnosti byly zjištěny tak, že o nich nejsou důvodné pochybnosti. Skutková podstata, z níž správní orgány vyšly, tak nemá oporu ve správním spisu.

[41] Z výše uvedených důvodů (nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci), nemohl obstát ani závěr o záměně registračních značek jako o chybě v psaní. Správní řízení bylo dne 13. 10. 2014 zahájeno sdělením o zahájení správního řízení, podle něhož se vytýkaného přestupku (překročení nejvyšší dovolené rychlosti) stěžovatel dopustil při řízení motorového vozidla registrační značky X. Teprve v rozhodnutí o přestupku ze dne 23. 2. 2015 správní orgán prvního stupně označil vozidlo, při jehož řízení mělo dojít ke spáchání přestupku, registrační značkou X (tj. shodně jako v oznámení přestupku ze dne 20. 8. 2014). Měl za to, že v důsledku této chyby v psaní nedošlo ani ke změně v popisu skutku, ani v jeho právní kvalifikaci.

[42] Nejvyšší správní soud názor, že nedošlo ke změně v popisu skutku, nesdílí. Nedílnou součástí popisu skutku, jedná-li se o přestupek při řízení motorového vozidla, je i jednoznačná identifikace motorového vozidla, při jehož řízení mělo dojít ke spáchání přestupku, a to uvedením jeho registrační, a zpravidla též tovární, značky.

[43] V nyní posuzované věci správní orgán I. stupně pro stěžovatele neočekávanou změnu registrační značky vozidla v rozhodnutí o přestupku odůvodnil chybou v psaní. Jak již v odst. [29]-[31] kasační soud vyložil, ve správním řízení dosud nebylo bez pochyb zjištěno, jaké vozidlo měřící systém zaznamenal. „Opravený" údaj o registrační značce uvedený v rozhodnutí o přestupku proto neměl oporu ve skutkových zjištěních; naopak zde existoval rozpor mezi údajem o registrační značce v popisu skutku, ohledně něhož bylo správní řízení zahájeno a v popisu skutku obsaženém v rozhodnutí o přestupku. Tyto rozpory nebylo možno překlenout poukazem na chybu v psaní, jak nesprávně učinily správní orgány, kterým přisvědčil také krajský soud.

[44] Za chybu v psaní lze totiž považovat jen takovou chybu, „*která je každému zřejmá a k níž došlo zjevným a okamžitým selháním*" jednající osoby (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2007, čj. 4 Ans 3/2006-123). Takovou chybou naopak není chybný stav, trvající prakticky po celou dobu správního řízení až do rozhodnutí ve věci, aniž je podložen skutkovými zjištěními a aniž s ním správní orgán I. stupně stěžovatele seznámí před vydáním rozhodnutí o přestupku a poskytne mu postupem podle § 36 odst. 3 správního řádu možnost se k uvedené otázce vyjádřit.

[45] Ze všech výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační námitka podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. je opodstatněná.

V.

[46] S ohledem na shora uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná a je naplněn kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Proto napadený rozsudek zrušil. Jelikož již v řízení před krajským soudem byly dány podmínky pro zrušení napadeného rozhodnutí [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.], zrušil kasační soud i rozhodnutí žalovaného a vrátil mu věc k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Žalovaný je v dalším řízení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

[47] Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel měl ve věci úspěch, a proto má vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení za řízení před krajským soudem i za řízení o kasační stížnosti v celkové výši 24 456 Kč.

[48] Náklady řízení o žalobě sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč za žalobu a dále z nákladů právního zastoupení ve výši 12 342 Kč. V řízení před krajským soudem učinil zástupce stěžovatele tři úkony právní pomoci ve výši 3 100 Kč (příprava a převzetí zastoupení a sepis žaloby, účast na jednání soudu dne 10. 2. 2016) podle § 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), tj. celkem 9 300 Kč. Stěžovateli dále náleží tři paušální náhrady hotových výdajů souvisejících s těmito úkony právní pomoci ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Jelikož zástupce stěžovatele doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, odměna a náhrada hotových výdajů se zvyšuje o částku 2 142 Kč odpovídající této dani (21 % z částky 10 200 Kč). Za řízení před krajským soudem má tedy stěžovatel právo na náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč.

[49] V řízení před Nejvyšším správním soudem náleží stěžovateli, vedle zaplaceného soudního poplatku za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč, odměna za jeden úkon právní pomoci ve výši 3 100 Kč za sepis kasační stížnosti podle § 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu a jednu paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 3 400 Kč byla opět zvýšena o částku odpovídající 21% dani z přidané hodnoty ve výši 714 Kč. Náklady řízení o kasační stížnosti činí celkem 9 114 Kč.

[50] Náhradu nákladů řízení (odměnu a paušální náhradu hotových výdajů) za přípravu a převzetí věci zástupcem stěžovatele v řízení o kasační stížnosti, která byla také uplatněna, nelze stěžovateli přiznat, neboť takový úkon nebyl uskutečněn; stejný zástupce totiž stěžovatele zastupoval již v řízení před krajským soudem a odměna včetně paušální náhrady za uvedený úkon právní pomoci byla přiznána v rámci náhrady nákladů řízení před krajským soudem (odst. [48]). V daném případě k žádnému „novému“ převzetí a přípravě věci nedošlo.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 28. února 2017

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu